

Legende mari pentru cei mici

FiONN și
CeaTa
LuI, **FiANNa**

RONAN MOORE

ILUSTRĂȚII DE ALEXANDRA COLOMBO

Traducere din limba engleză de
Cătălin Georgescu

Editura Paralela 45

Redactare: Anda Marin
Corectură: Ramona Rossall
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOORE, RONAN

Fionn și ceata lui, Fianna / Ronan Moore ; il. de Alexandra Colombo ;

trad. din lb. engleză de Cătălin Georgescu. – Pitești : Paralela 45, 2023

ISBN 978-973-47-4013-0

I. Colombo, Alexandra (il.)

II. Georgescu, Cătălin (trad.)

821.111

Fionn and the Fianna

Text © Ronan Moore 2021

Illustrations © Alexandra Colombo 2021

Gill Books

Hume Avenue, Park West, Dublin, Ireland

Copyright © Editura Paralela 45, 2023

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este

protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

*Pentru Frances și mica noastră ceată de războinici:
Esme, Arthur și Patrick*

EDITURA PAALELA 45

CUPRINS

Cum se pronunță numele și denumirile
din această carte • ix

Renașterea Fiannei • 1

Monștrii din *sidhe* • 27

Caii și dulăii • 49

Pasajul uriașului • 79

Druidul Întunecat • 97

Căprioara fermecată • 117

Călătoria Canei • 137

Bătălia de la Ventry • 167

Mulțumiri • 207

Despre autor și ilustrator • 209

CUM SE PRONUNȚĂ
NUMELE ȘI DENUMIRILE
DIN ACEASTĂ CARTE

Abcán Ou-caun

Áed Ai *sau* Ii

Ailil Al-lil

Art Art

Artúir Art-u-uir

Benandonner Ban-an-do-ner

Benne Ben-ie

Berrach Brecc Bar-ah Brac

Bodb Derg Baiv Gear-ag

Boladh Bol-iu

Caicer Cai-cair

Cailte	Cuil-ce
Cál Crodae	Caul Crou-ga
Cana	Ca-na
Cearbhall	Car-ul
Cernunos	Cor-non-as
Cnes	Chin-as
Conan	Cun-aun
Conbec	Cun-ueg <i>sau</i> Cun-veg
Connla	Cun-la
Covey	Cu-vi
Créde	Cri-ga
Crimmal	Cri-mal
Cumhall	Cu-al <i>sau</i> Cuul
Dagda	Geau-ii-a
Dealra Dubh	Geal-ra Doh

Dianras	Gin-ris
Diorraing	Giur-ing
Donn	Dun <i>sau</i> Doun
Échna	Ag-ne
Eitne Ollamda	Et-nie Ol-un-ta
Eochaid Feidlech	Oh-i Fail-oh
Ernamis	Er-na-mis
Feargach	Far-goh
Fedlimid	Feil-im-i
Fiacha	Fi-a-ca
Finnegas	Fin-ai-gas
Fionn	Fian <i>sau</i> Fin
Foltor	Ful-tor
Fuaim	Fu-im
Goll	Gul

Iollan	Ul-an
Lachtna	Lah-na
Lombhall	Lam-uol
Luas	Lu-as
Lugach	Lu-ii
Manannán	Mon-a-naun
Morna	Mor-na
Ossnat	Us-nit
Raigne	Roi-nea
Rian (căpetenie)	Ri-an
Ros	Rus
Sadb	Saiv
Saothar	Sei-her
Sárait	Sau-rit
Searbhann Lochlann	Șar-van Lah-lan

Steallaire Ştal-ira

Suileach Su-ui-lah

Tadg Tai-ig

Trénmor Tren-ur

Úaine Uui-nai

EDITURA PAALELA 45

RENAȘTEREA FIANNEI

Se auzi un ciocănit în ușă.

— Fionn, ești aici?

O claie de păr blond se iți de după un paravan.

— Bună, Cana... o clipă, te rog.

— Cum te simți? strigă ea spre el.

— Emoționat. Entuziasmat. Trist pentru că părinții mei nu vor fi lângă mine. Bucuros pentru că tu și ceilalți veți fi.

— Bineînțeles că vom fi, cum altfel?! Acum ieși de acolo, să te vedem!

Fionn se privi în oglindă – un disc de bronz bine lustruit care atârna de un perete. Deși nu împlinise încă paisprezece ani, începea deja să prindă conturul unui bărbat în toată firea. În ultimul an, umerii i se lățiseră, iar pectoralii începuseră să iasă în evidență. Hainele care odinioară atârnav pe el erau

acum pline de mușchi. Și crescuse cu câțiva centimetri doar în ultimele luni. Deși nu avea să ajungă vreun gigant, din forme, statura și postura lui devenise deja clar faptul că acest viitor bărbat avea să fie un războinic fără seamăn.

— Cum arăt?

— Curat! zise ea râzând. Te las să termini cu pregătirile și ne vedem acolo.

— Mulțumesc... și...

Cana se opri și se întoarse spre el să-l asculte. Părul ei castaniu și scurt încadra un chip superb, cu ten măsliniu.

— Ești o prietenă adevărată, zise Fionn.

— Iar tu ești în întârziere la întâlnirea cu Marele Rege, zise ea zâmbind. Grăbește-te.

Fionn, fiul lui Cumhall, se așeză pe pat și își adună gândurile. Era o zi importantă. Cu o săptămână și un pic în urmă, venise în capitala regatului, Tara, cu o armată de voluntari formată din bărbați și femei. Venise pentru a-și revendica statutul de lider al Fiannei, de conducător de drept al acestei cete. Era un rol pe care tatăl său, Cumhall, îl ocupase timp de câțiva ani, înainte de a fi înlăturat pentru faptul că alesese să fugă și să se însoare cu mama lui Fionn, Muirne. Titlul de conducător fusese acordat atunci chiorului de Áed „Goll“ Mac Morna, un individ monstruos care mai apoi îl ucisese în luptă pe tatăl lui Fionn și își petrecuse primii treisprezece ani din viața băiatului încercând să dea de el și să-l ucidă. Dar Fionn nu fusese de găsit.

Venise la Tara pentru a-și căuta dreptatea. Însă găsisese aici un oraș aflat în plină degringoladă, sub asediul unui dragon, și un Mare Rege care, alături de poporul său, era în mare nevoie de ajutor. Atunci el, Fionn Mac Cumhaill, și nu Goll, a fost cel care a răspuns strigătului de ajutor al regelui și a ucis dragonul. Așa că Fionn era cel care urma să fie răsplătit acum cu rolul de conducător al Fiannei.

— Fionn, grăbește-te, se auzi de afară o voce de fată. Dacă nu te miști mai repede, îl vor pune pe Iollan conducător în locul tău!

— Taci din gură, răspunse un băiat.

Fionn zâmbi. Erau vocile inconfundabile ale lui Cnes și Iollan. Luptase alături de Cnes în sud, împotriva unei bestii nepământene care amenința comunitatea în care trăia fata. Iar pe Iollan îl cunoscuse în nord, pe când juca *hurling*. Cei doi se tachinau întruna, Cnes fiind cea care pornea, de obicei, aceste certuri amuzante. Dar sora mai mică a lui Iollan, Cana, era cea de care Fionn se simțea cel mai apropiat. Ea îl învățase să joace *hurling* și îl primise ca pe unul de-al lor. Fiind orfan, cei trei erau ca o familie pentru el, iar pentru asta era recunoscător.

Aceștia trei fuseseră printre primii care răspunseseră chemării sale de a forma o oaste și de a lupta împotriva Fiannei, care de la plecarea tatălui său se transformase într-o ceată de războinici în mare parte corupți. Și tot aceștia trei fuseseră cei cu care împărtășise cele mai fericite clipe din ultima vreme,

chiar și atunci când erau vânați de trupele lui Goll Mac Morna. Amintirea lui Goll încă îl mai făcea pe Fionn să tremure. O parte din el sperase că Goll nu va accepta decizia Marelui Rege de a-i lua conducerea Fiannei și de a i-o acorda lui Fionn. Și că vor disputa acest titlu nu prin luptă corp la corp, așa cum tatăl său și cei de dinaintea lui îl câștigaseră în trecut, ci prin luptă cu sabia. Dar Goll nu-i dăduse această satisfacție, luându-și în schimb trupele și fugind cu ele peste mări și țări, jurând că se va răzbuna. Într-o zi se va întoarce, iar Fionn și Fianna vor trebui să fie pregătiți pentru acel moment, dar nu astăzi. Astăzi venise vremea sărbătorii.

Cu Marele Rege al Irlandei – Conn cel cu O Sută de Bătălii – așezat în fața lui pe tronul regal, Fionn puse un genunchi în pământ, iar Caicer, Marele Druid, așeză cu un gest blând o sabie pe capul lui. Acesta era semnalul că Fionn putea începe.

— Eu, Fionn, fiul lui Cumhall și Muirne, jur să trăiesc în pace în casa acestui om măreț; să fiu neînfricat în sălbăticie; să mă feresc de netrebnici în luptă; și să nu iau în derâdere sfinții, dar să nu caut nici gâlceavă.

Jur să mă țin departe de cei doi – vrăjitoarea și omul rău; să fiu bun cu poezii, cu făuritorii de artă și cu soldații de rând; și să nu dau la o parte prietenii și sfătuitoarii; să nu mă laud, să nu ofer ceea ce nu am dreptul să ofer; și să nu mă lepăd de regele meu câte zile oi trăi.

Jur să nu iau în seamă clevetirile și minciunile; să nu fiu necuviincios cu bătrânii; să iau în seamă sfaturile bune; să am urechea ciulită în pădure și ochiul ager pe câmpie; și să fiu mereu atent la dușmanii Irlandei.

Jur să nu risipesc mâncarea și să nu mă întovărășesc cu avarul; să nu vorbesc de rău oamenii măreți; și să am mereu sabia și armura pregătite, în caz că izbucnește pe neașteptate vreo luptă.

Nu-mi voi încălca promisiunea pentru aur, argint sau bogăție.

— Atunci ridică-te, Fionn, Conducător al Fiannei, zise Marele Rege.

În seara aceea, Tara sărbători. Nnicând nu se mai făcuse un banchet care să bucure bărbații și femeile mai mult decât acela. O sută șazeci de poloboace din cel mai bun nectar, mied și bere, făcute din fructele, mierea și malțul cele mai bune. Platouri cu carne de căprioară, de vită sau de iepure, asezonate cu toate legumele posibile. Valeți, servitori și bucătari care să-i servească pe Marele Rege și curtenii săi, pe Fionn, pe prietenii și susținătorii lui, precum și pe restul celor din Fianna. Poloboace din lemn negru de tisă primiră cep, pocalele din bronz și farfuriile din aur și argint fură așternute pe masă înaintea mesenilor, iar toate fură degrabă umplute cu mâncăruri și băuturi, în timp ce menestrelii și muzicanții cântau din lăute, harpe, cimpoaie și fluiere.

Înconjurat de toată veselia aceea, Conn cel cu O Sută de Bătălii simți o undă de regret când îl privi pe noul său conducător. Goll fusese cel care îi dăduse lovitura de moarte tatălui lui Fionn, cu mulți ani în urmă, în Bătălia de la Cnucha. Dar Conn știa că și el se făcea vinovat de sângele acela vărsat. El era regele, Marele Rege al Irlandei, iar Cumhall îl ajutase să obțină și să păstreze acest rang de-a lungul multora dintre cele o sută de bătălii care-i aduseseră renumele. Cu toate acestea, îl trădase pe vechiul său prieten. Și toate acestea deoarece Cumhall fugise și se căsătorise cu Muirne, fiica lui Tadg, care pe vremea aceea era Mare Druid. Făcând asta, Cumhall încălcase regula potrivit căreia conducătorii Fiannei nu aveau voie să se căsătorească. Dar aceasta era o regulă recentă. Fusese instituită pentru a împiedica vărsările de sânge, nu pentru a le provoca. Dar Conn lăsase furia și sentimentele de trădare provocate de fuga lui Cumhall să-l orbească. Alesese să plece urechea la spusele lui Tadg, care era însetat de răzbu-nare. Nu-și dăduse seama că Marele Druid își pierduse calea și se lăsase stăpânit de ură, fiind posedat de un spirit de pe Cealaltă Lume cunoscut sub numele de Dealra Dubh – din rândurile Tuatha Dé Danann, o rasă supranaturală care trăise în Irlanda cu mult înainte de sosirea primilor oameni. Existau mai multe tipuri de ființe în rândul Tuatha, spirite și zei, dar Dealra Dubh nu dorea decât să aducă moarte și suferință în rândul celor vii. Atunci când Conn și-a dat seama de greșeala

pe care o făcuse, era prea târziu. Cumhall murise deja. În anii care au urmat, regretele lui Conn și slăbiciunea tot mai mare ce pusese stăpânire pe el făcuseră ca regatul său, împreună cu cei din Fianna, care îl ajutau să stăpânească peste aceste pământuri, să decadă tot mai mult.

Măcar scăpase de Tadg, pe care îl alungase în sălbăticie doar cu hainele de pe el. Iar Conn se asigurase că unicul său fiu, Art, primea educație din partea cuiva cu un caracter mai ales, un bărbat pe nume Fiacha – un războinic adevărat și onorabil din rândul Fiannei. Art crescuse, devenind un tânăr de toată isprava. Știa să asculte sfaturi, dar și să conducă deopotrivă. Îi păsa de cei din jurul său, indiferent de statutul acestora, și înțelegea faptul că respectul se câștigă prin felul în care conduci, și nu prin frică. Și, deși Art nu era la fel de priceput la luptă ca tatăl său, Conn se gândi că ar fi un conducător mai înțelept, care ascultă și de rațiune, și de inimă în egală măsură.

Conn știa că sosise clipa. Nu doar Fianna avea nevoie de un nou conducător, ci și Irlanda.

— Bărbați și femei, începu el ridicându-se din tronul regal, luptători și supuși ai noului nostru conducător. Mai întâi, vreau să ridic un pocal în cinstea lui Fionn Mac Cumhaill. Dacă nu era el, nu ne-am fi aflat astăzi aici. Și nu am nicio îndoială că, sub conducerea lui, Fianna va străluci din nou. În cinstea lui Fionn! Un nou conducător, un nou lider. Unul de care sunt sigur că va aduce speranță, loialitate și siguranță,

lucruri care ne lipsesc de multă vreme. Ca rege al vostru, știu că în ultimii ani mi-am dezamăgit poporul.

Se așternu tăcerea, iar Conn trase aer adânc în piept, căutându-și cuvintele.

— Lucrul acesta se va schimba, vă promit. Iar schimbarea va începe chiar din această seară. Când mă uit la Fionn, îmi dau seama că tinerețea merită să primească o șansă. Acum că mi-am văzut unicul fiu crescând și devenind bărbat, vă anunț că vom avea un nou rege. Voi ceda coroana fiului meu, Art Mac Cuinn, următorul Mare Rege al Irlandei!

O lună mai târziu, mulțimea se adună din nou în Sala Regală – de data aceasta pentru o încoronare. În sală, Art se urcă pe un monolit de piatră cunoscut sub numele de Lia Fáil. Când făcu asta, pământul se cutremură, iar piatra scoase un țipăt – oamenii interpretară aceste lucruri drept semn că zeii erau mulțumiți de noua alegere.

Dar, în noaptea care urmă încoronării lui Art, Fionn nu-și găsea liniștea. Un gând îi tulbura somnul, un gând pe care simțea nevoia să-l împărtășească și cu alții.

— Art și cu mine reprezentăm un nou început atât pentru Irlanda, cât și pentru Fianna, zise el către Cana, Cnes și Iollan în dimineața următoare. Oamenii vor ca Marele Rege și Fianna să aibă grijă de ei, să-i păstreze în siguranță. Dar eu nu știu dacă noi suntem pregătiți sau hotărâți să-i protejăm

sau cel puțin nu încă. Și nu vom putea face asta dacă Goll se va întoarce aici însoțit de o armată străină.

— Și ce propui? Întrebă Cana.

Fionn își mușcă degetul mare. De când și-l fripsese atingând Somonul Întelegciunii, avea deseori momente de iluminare atunci când și-l mușca. Și cum stătea el cu degetul în gură, îl lovi inspirația:

— Trebuie să învățăm din nou lucrurile care i-au făcut pe Fianna o forță respectată în toată lumea.

— Și cum vom face asta? Întrebă Cnes.

— Știi toate poemele care ne vor spune ceea ce avem de făcut. Tot ce ne mai trebuie este cineva care să cunoască vechile tehnici de luptă și care să ni le predea. Și știi exact cine este acel cineva.

— Ah, da, îmi amintesc cum ne antrenam pe vremuri. Luni la rând, de la răsărit până la apus, învățam cum să devenim niște războinici Fianna adevărați, își aminti Crimmel, unchiul lui Fionn, la micul-dejun.

— Și uneori făceam asta noaptea întreagă, adăugă vechiul său prieten, Fiacha.

Crimmel încuviință.

— Da, zi și noapte. Luam micul-dejun cu o seară înainte, ca să nu pierdem timpul atunci când se făcea dimineață.

— Și să nu uităm cina pe care o luam dimineața, ca să avem putere peste zi.

— Dar vă amintiți vechile tehnici suficient de bine, încât să ni le predați și nouă? îi întrerupse Fionn.

— Cred că da, zise Crimmal scărpinându-se în barbă. Tu ce crezi, Fiacha?

Prietenul său confirmă printr-un gest al capului.

— Da, zise Crimmal. Fionn, să pregătiți cina pentru mâine dimineață și ne vom apuca de treabă.

A doua zi de dimineață, Crimmal și Fiacha erau pregătiți – luaseră cina și își pusese războinici. Erau îmbrăcați în tunică, mantie și pantaloni, vopsite cu fructe de pădure și licheni și încinse cu o cingătoare groasă din piele. Luaseră instrucția atât de în serios, încât își vopsiseră până și fețele și brațele în albastru de drobușor, lucru destul de rar pe timp de pace.

— Arăți bine, unchiule, spuse Fionn surprins oarecum de aspectul de războinic al lui Crimmal.

— Nu ți se pare că am exagerat? A trecut ceva vreme de când m-am vopsit ultima oară...

— Nu, deloc. Arăți... înspăimântător.

— Foarte bine. Asta și intenționam.

În fața lor se aflau aproape o sută de tineri. Toți voiau să fie nu doar niște simpli soldați, ci niște soldați de elită ai Fiannei.

În timp ce-și studia elevii, Crimmel observă că printre ei se aflau aproape două duzini de fete.

— Ăăă... Fionn?

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Fionn îndepărtându-se de grup, astfel încât ceilalți să nu-i audă.

— Păi trebuie să începem antrenamentul pentru cei care vor să devină membri ai Fiannei.

— Știu. Eram acolo aseară, când am discutat asta.

— Da, dar... zise Crimmel și făcu o pauză. Sunt și niște femei aici.

— Ai observat bine, unchiule. Mă bucur că vopseaua de pe față nu ți-a afectat vederea. Și care este problema?

— Niciuna, doar că Fianna e o armată formată doar din bărbați.

— Cine spune asta?

— Ăăă... hm... nu știu, Fionn. Doar că eu așa îmi amintesc.

— Hmm, zise Fionn și căzu pe gânduri, molfăindu-și degetul mare în timp ce se întorcea spre noii recruți care stăteau frumos aliniați în fața lor, câte zece pe rând. Apoi, făcând un gest cu capul spre cele două femei aflate în rândul din față: Ele sunt Ernamis și Échna. Sunt surori gemene, deși n-ai zice asta, având în vedere că Ernamis e cu aproape treizeci de centimetri mai înaltă decât sora ei. Au crescut în Insulele de Vest ale Aranului. Pe vremea când aveau doar șaisprezece ani, corabia părinților lor a fost atacată de pirați, care i-au jefuit și i-au

ucis pe toți cei aflați la bord. Deși nu ajunseseră bine la vârsta maturității, au preluat controlul asupra pământurilor deținute de părinții lor și asupra apelor care le înconjurau. Apoi i-au vânat pe acei pirați, care continuau să atace și să ucidă de-a lungul coastei. Ernemis avea deja aproape un metru și optzeci de centimetri înălțime la momentul acela și a doborât la pământ aproape jumătate din echipaj. Sora ei, Échna, expertă în mânăuirea pumnalului, l-a feliat frumos pe ucigașul părinților lor, trimițându-l pe fundul oceanului pe post de mâncare pentru pești. Lui Ernemis îi place și broderia, apropo.

În spatele lor stă Úaine, iar lângă ea stă vărul ei, Raigne Bulbucatul. Úaine e fiica lui Fíal, fiul lui Dub din Peninsula Fanad, din nord – o familie a cărei generozitate e vestită în toată insula. Într-o zi, un clan din vecinătatea lor a profitat de această generozitate și le-a devastat cămărilor, ucigându-i pe tatăl ei și pe bunicul lor. Úaine a preluat conducerea clanului și s-a dus peste ei, să ia înapoi ce li se furase. A fost la fel de generoasă atunci când a ales să nu ia cu ea capetele celor care-i ucisese tatăl, trimițându-le în schimb să fie îngropate alături de trupurile acestora. Iar la cinci persoane mai încolo stă Sárarit.

— Și părinții ei cine sunt?

— Nu știu. Nu știe nimeni. Se aflau la bordul unei corăbii comerciale care călătorea dinspre țările calde spre sudul insulei noastre. Corabia a fost deviată de la cursul ei de o furtună. Ea a fost singura supraviețuitoare. Era doar un bebeluș când a fost

salvată din valurile mării de Eochaid Feidlech. Acesta a auzit în somn strigătele de ajutor și a pornit prin furtună împreună cu un echipaj de salvare. El este tatăl ei adoptiv acum.

— Eochaid Feidlech? Întrebă Crimmel surprins. Eochaid Neclintitul?

— Da, răspuse Fionn. Același care i-a ucis cu mâinile goale, pe când avea deja șaiszeci de ani, pe cei douăzeci de invadatori scandinavi înarmați până în dinți. Ei bine, acum e bătrân și a ajuns la concluzia că fata are nevoie să învețe un pic de disciplină, pentru că o consideră prea violentă!

— Prea violentă?

— Da, prea violentă. Se spune despre ea că este în stare să iște o ceartă și într-o cameră complet goală.

— Și... ăă... ce-i cu femeia aflată cu două rânduri în spatele ei?

— Care? Întrebă Fionn.

— Tânăra care nu ajunge nici până la umărul recrutilui de lângă ea și care mai și șchiopătează.

— Ah, te referi, probabil, la mica Ossnat? Provine dintr-o familie foarte săracă din centrul țării. E o căutătoare de urme formidabilă. Poate urmări aproape orice sălbăticiune, în ciuda faptului că șchiopătează. Iar când vine vorba să nimerească ochiul unui dușman aflat la peste șaptezeci de metri depărtare, nimeni nu o poate egala. Acum, să știi că niciunul dintre poemele pe care le-am învățat de la marele poet Finnegas

nu spunea că femeile nu au voie să facă parte din Fianna. Iar multe dintre aceste tinere femei se află aici pentru că își doresc ca Fianna să facă această insulă un loc mult mai sigur și mai pașnic. Dar, dacă vrei să le spui cumva că nu sunt binevenite aici, ești invitatul meu.

Crimmal se uită la Fionn, apoi din nou la recruți.

— Bine atunci, sunteți bineveniți cu toții la prima zi de instrucție. Astăzi vom începe cu armele de bază. Să ridice mâna cei care au folosit vreodată o sabie, o suliță, o săgeată, o lance, un topor de luptă sau unul normal, o praștie, un arc sau un pumnal.

La sfârșitul primei săptămâni de instrucție, Crimmal îi supuse pe recruți unui prim test. Simpla parcurgere a instrucției nu era suficientă; pentru a deveni membru al Fiannei, fiecare recrut trebuia să treacă printr-o serie de teste care fuseseră transmise de la o generație la alta. La primul test trebuiau să poată ține brațul întins, iar în mână să țină o suliță de capătul neascuțit; candidatul trebuia să reziste în această poziție, fără ca mâna să-i tremure, o durată de timp egală cu cea necesară pentru fierberea unui cazan cu apă, apoi să arunce sulița, lovind cu precizie o țintă aflată la cincizeci de metri depărtare. Se antrenau în fiecare zi. Unii dintre ei erau foarte iscusiți în mânăuirea suliței, astfel că trecură ușor acest test. Unul dintre aceștia era Cál Crodae. Acesta mânăuia o suliță fermecată, numită Vătămătorul Iute și Curajos.

Se spunea despre această suliță că nu ratase niciodată ținta și că cel care era rănit și însângerat de ea urma să moară în cel mult nouă zile. Cnes, a cărei precizie la aruncarea cu sulița era bine-cunoscută, trecu și ea testul imediat. La fel și Fionn, care, deși era cel mai tânăr dintre toți, era atât de iscusit în mânuirea tuturor armelor, încât puțini îl puteau întrece.

Când testul se sfârși, îl trecură toți, cu excepția câtorva. Un druid urmărea totul de pe margine. Crimmel îl făcu atent pe Fionn la acesta.

— Se pare că Marele Druid vrea să stea de vorbă cu tine.

Văzând că Fionn se încruntă, unchiul său continuă:

— Caicer seamănă cu bunicul tău Tadg la fel de mult cum seamănă ziua cu noaptea. Poți avea încredere în el.

Dincolo de masa plină până la refuz de poțiuni și creme, de schelete de animale și insecte împăiate, plus un ocean de harnașamente militare și tot felul de obiecte ciudate, Fionn auzi foșnete și văzu lumina palidă a unei lumânări.

— Mare Druid Caicer, ai vrut să mă vezi? Întrebă Fionn.

Ridicându-și capul, Caicer sări în picioare cu agerimea vârstei lui de șaptezeci și ceva de ani.

— Chiar mă întrebam dacă mă vei onora cu o vizită. Dar apoi m-am plictisit să tot aștept și mi-am zis să te invit chiar eu.

— Îmi cer scuze. Cred că m-am...

— ...gândit că sunt la fel ca bunicul tău? Îi termină Caicer propoziția. Înțeleg. Și eu aș fi precaut cu druzii după toate poveștile acelea despre Tadg. Dar oare ar trebui să fim precauți și cu conducătorii Fiannei din cauza celor precum Goll?

Fionn dădu din cap.

— Știi cumva unde se află el acum?

— Cine? Goll sau Tadg? Întrebă Caicer. Dacă mă întrebi de Goll, am auzit doar niște zvonuri că s-ar afla pe insula Albionului, la est de noi. În ce-l privește pe bunicul tău Tadg, nimeni nu știe nimic. A fost o greșală din partea Marelui Rege să-l lase să plece de aici cu capul pe umeri. Ultima oară a fost văzut traversând marele râu Shannon într-o noapte întunecată, cu cerul senin. De-a lungul anilor care au urmat au apărut multe povești despre un bătrân malefic cu înfățișare de druid, care i-a ajutat pe hoți și pe tâlhari să deschidă movilele *sidhe*.

— Aceste movile *sidhe* sunt tot niște portaluri către Lumea Cealaltă precum e și cel din care a ieșit dragonul?

— Da, și au fost eliberați mulți monștri cu care Fianna va trebui să se confrunte de-a lungul timpului. Aceste movile *sidhe* au fost ferecate nu doar cu piatră și bolovani, ci și prin magie. Multe movile conțin aur și argint, aduse drept ofrandă zeilor. Atunci când hoții și tâlharii au dat la o parte pietrele de la intrare pentru a ajunge la comoară, Tadg a folosit ce-i mai rămăsese din puteri pentru a rupe pecețile magice.

— De ce?

— Pentru a face rău? Pentru a se răzbuna? Nu știu exact.

— Dar Art mi-a spus că nu mai avea puteri. A plecat de aici fără să ia nimic cu el: nici textele sacre cu care făcea vrăji, nici toiagul de Mare Druid, zise Fionn făcând un gest spre o bâta aflată în spatele lui Caicer.

Avea cam un metru optzeci lungime și la capăt era Bóinne Mace Head, o bilă decorativă din cremene care conferea puteri nemaivăzute celor care știau să o mânuiască.

— Da, așa este, ne-am luat toiagul înapoi. Dar dintre cele trei texte sacre ale druzilor, lipsește Marea Carte a Moyturei, cea mai puternică dintre cele trei și cea care conține tratate de magie neagră. Însă adevărul este că druzii mereu au putere, iar dacă subestimezi acest lucru o faci pe pielea ta. Acesta este motivul pentru care în palatul Almu, care a fost construit de Tadg și din care a fost izgonit până la urmă, se află o garnizoană pusă să stea în caz că se va întoarce vreodată. Dar nu ți-am cerut să vii aici ca să vorbim despre el. Vreau să-ți arăt ceva.

Caicer ridică un instrument superb din bronz, care la prima vedere arăta ca un toiag încovoiat în forma literei S, cu un muștiuc la un capăt și cu o deschidere mare la celălalt capăt, de forma unui cap de mistreț.

— Ce este asta? Întrebă Fionn minunându-se de măiestria cu care fusese lucrat.

— E un fel de corn, o trompetă celtică de război numită Dord Fiann. Avem câteva aici. Pe vremuri, erau folosite

pentru a-i chema pe oameni să-i sprijine pe Marele Rege și pe Fianna, pentru a trage alarma în caz de invazie, pentru a chema oștenii la luptă și pentru a da instrucțiuni în toiul bătăliei. Având în vedere că vei readuce la viață Fianna, cred că se vor dovedi foarte folositoare.

— Bun, deci în dimineața aceasta ne vom concentra pe apărare, zise Crimmal. Țineți minte, nu puteți ataca cum trebuie dacă tocmai v-ați pierdut brațul în luptă!

— Sau piciorul, zise Fiacha.

— Așa este, răspunse Crimmal. În principiu, dacă vreți să fiți luptători buni trebuie să aveți toate părțile corpului la locul lor. Așadar, pentru următoarea rundă de antrenament, Fiacha aici de față vă va ajuta să învățați adevărata artă a apărării și să rămâneți în viață.

— Mulțumesc, Crimmal, începu Fiacha. Acum, Donn și Lugach au acceptat să fie primii voluntari. Fiecare dintre ei este înconjurat de câte nouă războinici și recruți care stau la o distanță de nouă brazde. Folosindu-se doar de o bătă și un scut, vor trebui să se ferească de toate ghiulelele aruncate spre ei. Azi vom începe cu alune, ghinde și conuri de pin.

Donn, care spre deosebire de Lugach era mai înzestrat fizic decât mental și care nu-și amintea să se fi oferit voluntar, întrebă:

— Dar de ce folosiți alune?

Zece minute mai târziu, în timp ce-și îngrijea vânătăile și cucuiele, știa deja răspunsul la această întrebare.

— Folosim alune pentru că dor mult mai puțin decât cuțitele, săgețile, sulițele și lăncile pe care le vom arunca în voi atunci când veți fi pregătiți!

După ce Fiacha termină instrucția și testarea recruților în arta apărării, Crimmel începu cu arta scăpării. Un grup de recruți trebuia să fugă de un altul prin pădure, între ele fiind o distanță la start de doar zece sulițe. Nu doar că nu aveau voie să se lase prinși, dar mai erau nevoiți să se apere și de atacurile urmăritorilor lor, precum și să depășească obstacolele întâlnite în fugă, adică să sară peste trunchiuri de copaci groase cât un stat de om și să treacă pe sub o creangă de copac nu mai înaltă decât genunchiul. Iar dacă se întâmpla să le intre vreun ghimpe în talpă, trebuiau să și-l scoată fără să încetinească pasul!

În timp ce Fionn, Cana și Donn erau cunoscuți ca fiind cei mai iuți de picior din toată Fianna, majoritatea recruților tot credeau că pot rămâne în fața urmăritorilor lor. Alții, însă, nu erau atât de încrezători. Unul dintre aceștia era Diorraing. Chiar dacă avea un chip de bebeluș, avea doi metri înălțime și cântărea aproape o sută treizeci de kilograme, din care cea mai mare parte o reprezentau mușchii. Deși era vânjos ca un gorun, nu se mișca prea repede. Și când văzu cât de repede

Înaintau cei ca Donn, cu salturi lungi și mari, fu cuprins de teamă. Privind spre pista de concurs pregătită de Crimmel, Diorraing nu vedea în fața ochilor decât eșecul.

— La ce te uiți așa? se auzi o voce din spate.

Diorraing se întoarse și văzu silueta de pitulice a lui Ossnat apropiindu-se de el cu un șchiopătat abia vizibil, dar inconfundabil. În urma ei veneau Úaine și Raigne.

— La înfrângere, răspunse Diorraing. Mă uit la viitoarea mea înfrângere.

— Și cum arată înfrângerea? întrebă ea.

— Nu am nicio șansă să nu fiu ajuns din urmă de ceilalți prin pădure. Iar când voi rămâne în urmă, perioada în care am fost recrut al Fiannei va lua sfârșit. De ce? Tu ce vezi când te uiți în direcția aceea?

— Eu văd o nouă încercare pe care va trebui să o depășesc cu succes, spuse Ossnat. La fel ca toate încercările prin care am trecut în viață. Și totuși iată-mă aici. Și mă aștept să fiu aici și săptămâna viitoare, și tu la fel. Uite ce e, când eram mică nu am avut o familie care să aibă grijă de mine. Mi-am petrecut timpul ciocănind la uși, cerând să fiu lăsată înăuntru, să fiu acceptată, să mă joc cu ceilalți. Și de cele mai multe ori ușa aceea a rămas închisă. Asta îmi dădea de ales: puteam pleca sau...

— Sau ce? întrebă Diorraing.

— Sau puteam intra pe fereastră, zise ea zâmbind. Și de atunci încoace intru mereu pe fereastră.

Pentru o clipă se lasă tăcerea, iar Diorraing se simți deodată stingher în trupul lui de aproape doi metri înălțime.

— Nu cred că aş fi încăput pe fereastră oricum, zise el. Aş fi dărâmat uşa.

— Sunt sigur că asta ai fi făcut! râse Ossnat, iar răsul ei îl făcu și pe Diorraing să se mai relaxeze. Noi am face o echipă grozavă. Dar aceasta nu e o ușă pe care să o putem dărâma sau o fereastră prin care putem intra. E o pistă pe care trebuie să o parcurgem, de asta am venit aici. Ce-ar fi să vii cu noi să te acomodezi cu traseul? În felul acesta, îți vei îmbunătăți viteza.

— De ce sunteți voi doi aici? îi întrebă Diorraing pe Raigne și Úaine. Sunteți siguri că vă veți descurca cu asta?

Raigne rânji.

— Sunt sigur că Úaine se va descurca. A venit aici să ne țină companie. Eu, însă, trebuie să-mi fac temele. Mi se spune mie Bulbucatul, dar nu văd deloc cu un ochi, iar cu celălalt nu văd prea bine.

— Poftim? Dar cu câteva zile în urmă te-am văzut apărându-te de nouă oameni, nu-i așa?

— Așa este, răspuse Raigne. Dar urechile mi-au indicat de unde vin loviturile voastre, completând vederea mea slabă. Și stăteam pe loc, iar asta ajută întotdeauna. Cursa aceasta nu e foarte simplă și de aceea sunt aici.

În seara aceea și în cele care au urmat, se plimbară și alergară pe pistă, familiarizându-se nu doar cu toate tufșurile,

crengile și trunchiurile de copaci, ci și cu denivelările solului, cu felul în care călcau pe ele și cu obstacolele pe care trebuiau să le depășească. Dacă Diorraing și Ossnat își îmbunătățiră foarte mult viteza, progresele lui Raigne nu fură atât de mari, dar asta nu părea să-l îngrijoreze prea tare.

Sfârșitul săptămânii veni repede și, odată cu el, și testul. Din zori și până seara, recruții fură pe rând și urmăriți, și urmăritori. Nu se făcură concesii și, pe parcursul întregii zile, mulți recruți eșuară. Desigur, atunci când cineva pierdea și vedea cum îi dispărea șansa de a deveni un războinic Fianna, ceilalți îl consolau. Dar unul dintre recruți nu făcea asta. Un tânăr pe nume Lachtna nu simțea niciun fel de milă pentru cei care pierdeau și strălucea de bucurie atunci când el era cel care prindea un recrutar, eliminându-l. Aceasta era o trăsătură care nu le plăcea celorlalți, dar lucrul ăsta nu prea îl deranja pe Lachtna.

Dintre cei trei, prima căreia îi veni rândul fu Ossnat și, așa cum prezisese, la finalul cursei încă mai făcea parte dintre recruții Fianna, fiindcă nu pierduse prea mult din avansul pe care îl primea fiecare alergător față de urmăritorii săi. Diorraing pierduse chiar și mai puțin, așa că mai rămăsese doar Raigne. Se înserase de-a binelea când îi veni rândul, dar Raigne vru să pună mai întâi o întrebare:

— Regulile acestui test spun și când anume trebuie să aibă loc această întrecere?

— Nu, răspuse Crimmel, nu menționează decât distanța și numărul alergătorilor.

— Ei bine, răspuse Raigne, atunci, dacă nu aveți nimic împotriva, aș prefera să mai aștept o oră până să-mi vină rândul.

— Dar va fi întuneric atunci. O să mai vezi ceva?

— Voi vedea la fel de bine ca cei care mă vor urmări, zise Raigne sigur pe sine.

O oră mai târziu, urmăritorii lui Raigne se poticneau, se împiedicau și cădeau în întunericul pădurii. Printre ei se afla și Lachtna, care făcea tot posibilul să-l prindă pe Raigne. Dar singurul lucru pe care reuși să-l prindă fu trunchiul unui pin, spărgându-și buza și aproape pierzându-și cunoștința în urma loviturii, lucru care generează multă satisfacție în rândul celorlalți. În acest timp, Raigne își lăsă pașii să-l ghideze prin pădure și nu doar că nu fu prins, ci mări distanța față de urmăritori, trecând de linia de sosire încununat de succes.

Toamna lăsă loc iernii, iar recruții, al căror număr scădea încet, trecură cu succes tot felul de probe, de la înot și cățărare până la camuflaj și aruncare cu sulița. Și, spre satisfacția lui Fionn, prietenii săi apropiați – Cnes, Iollan și Cana – rezistau cu bine. Ceea ce le lipsea pe planul experienței, compensau prin hotărâre și antrenament. În tot acest timp, se antrenau în arta războiului pe timp de zi, iar pe timp de noapte învățau

poezii – un lucru esențial pentru orice războinic, astfel încât nu doar că învățau și transmiteau mai departe versuri de înțelepciune și istorie, ci puteau compune și ei unele, la rândul lor.

La primele semne ale primăverii, Crimmal și Fiacha terminaseră deja instrucția, iar recruții rămași stăteau acum în fața lor ca membri deplin ai Fiannei. Erau gata să se alăture războinicilor care rămăseseră loiali Marelui Rege și nu fugiseră cu Goll.

Crimmal și Fiacha îi priveau cu mândrie. Cana, Cnes și Iollan. Diorraing, Ossnat, Úaine și vărul ei, Raigne. Surorile Échna și Ernamis. Eitne Ollamda cea Învățată, ale cărei cunoștințe despre magie și tămăduire erau considerate la fel de vaste ca ale Marelui Druid, dar a cărei iscusință în mânăuirea sabiei era mult mai mare. Donn și Lugach, prieteni la cataramă. Marele cântăreț și povestitor, Cailte Mac Ronan, și aruncătorul cu sulița, Cál Crodae. Sárarit, care nu fusese nicicând mai violentă, și Lachtna, care nu fusese nicicând mai antipatic decât acum.

— Eram aproape cincizeci când am început, șopti Iollan cu mândrie spre Cnes, iar acum am rămas doar cincisprezece. Ca o echipă de *hurling*.

— Suntem șaisprezece, de fapt, șopti Cnes făcând un semn către Lachtna care, spre dezamăgirea ei, trecuse și ultimul test. Ce poziție i-ai fi dat în echipa ta de *hurling*?

- Atacat central.
- Atacat? Nu atacant?
- Da, atacat și lăsat fără cunoștință în pădure.

În timp ce ei doi chicoteau, Marele Rege și Fionn se apropiară.

— Bravo, Fionn, zise Art către conducătorul său în timp ce scruta din priviri proaspeții războinici.

— Mulțumesc, Mare Rege. Acum avem o oaste demnă de numele pe care îl poartă.

— Așa este. Iar acum a sosit timpul să recâștigăm încrederea tuturor locuitorilor acestei insule.

— Ai vreo sugestie de unde ar trebui să începem? Întrebă Fionn.

Marele Rege zâmbi:

- Ai auzit vreodată de Piast din Lacul Cuan?

